

twijfeld werd aan de juistheid van mijn advies, dat het voortgezette gebruik hiervan geen kwaad kon, werd den redacteur van genoemde vragenrubriek dezelfde vraag voorgelegd, die natuurlijk uit hoofde van zijn relatie met het dagblad verplicht was deze vraag te beantwoorden. Het advies luidde tegenovergesteld aan het mijne. Daar het publiek, dat zich op deze wijze op medisch gebied laat inlichten, gewoonlijk behoort tot een groep, die van arts verwisselt als van een hemd, zal ik verder maar zwijgen over de gevolgen, die deze kwistige verspreiding van de medische wetenschap voor mij persoonlijk gehad heeft; het leek mij in het algemeen belang echter wel gewenscht, dit geval even mee te delen.

Amsterdam, 29 September 1935.

A. NORDEN JR.

AAN HET DAGELIJKSCH BESTUUR DER MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

Tot mijn zeer groot leedwezen is er een betreurenswaardig misverstand ontstaan daar waar ik sprak van een „misleidende onwaarheid”, als zou deze van U zijn uitgegaan.

Geen oogenblik zijn mijn gedachten in dit opzicht naar U uitgegaan. Zooals reeds in vóórgaande ingezonden stukken door mij is gewezen op „misleidend” klinkende woorden en gebaren van Centraal Beheer, zoo ook heb ik hier uitsluitend bedoeld: dat Centraal Beheer in zijn geschriften doet uitkomen op misleidende wijze alsof het noodig is, dat de artsen hun handteekening plaatsen, om de bij Centraal Beheer verzekerden te kunnen behandelen. Daar wij geen overeenkomst wenschen, behoeven wij geen handteekening te plaatsen, evenmin als zoo iets van ons gevraagd wordt door andere vereenigingen.

Voor zoover mijn geschrift aanleiding is geweest tot dit misverstand betuig ik U mijn welgemeende spijt.

Hontenisse, 30 September

C. A. CAMMAERT.

NOG LANGER MAATSCHAPPIJ-LID?

Nu de zaak wat bezonken is en duidelijk blijkt, dat, evenals indertijd bij de Volharding in den Haag, ook hier in de gemeente Velsen, waar een vrijwel soortgelijke strijd gestreden is tusschen de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst en de zoogenaamde Federatieziekenfondsen, wederom de overwinning niet aan de zijde van de Maatschappij is, dat integendeel de Maatschappij weder, hetzij tengevolge van een stroeve houding van de tegenpartij, hetzij tengevolge van gemis aan psychologisch inzicht van den vertegenwoordiger der Maatschappij of door diens weinig soepele houding, een ernstige nederlaag heeft geleden, nu komt steeds meer de vraag naar voren: Nog langer Maatschappij-lid?

De jonge artsen toch meenen telkens weer bij het intreden in den gemeenschappelijken strijd om het bestaan een sterken ruggesteun in de Maatschappij te zullen vinden, waarin ze steeds weer opnieuw worden teleurgesteld en dan later het gevoel krijgen van met een kluitje in het riet gestuurd te zijn. Door allerlei bepalingen worden ze gebonden en aan hun plichten herinnerd, terwijl, als het op rechten aankomt, ze bitter ontgoocheld worden.

Moeten we nu dat groote geheel, waarop we als artsen zoo trotsch zijn, dan heelemaal niet waardeeren? Moeten we, door bedanken voor de Maatschappij, dan toonen, dat het voor ons slechts een ornament is, een sinecure? Het gevoel van saamhoorigheid blijft bestaan, maar het berust slechts op ideëele en ethische gronden. We bedanken dus niet!

Bovenstaande verzuchting moet me van het hart. Een langdurige levenservaring brengt me tot die overtuiging. De jonge artsen worden niet voldoende

beschermd, iets wat temeer klemt, nu (behoudens enkele zwakke pogingen), nergens blijkt, dat van de Maatschappij uit, *iets* wordt ondernomen om den onrustbarenden aanwas van het aantal artsen in ons vaderland ook maar eenigszins tegen te houden.

Waar moet dat heen?

Santpoort, 30 September 1935.

A. DE GROOT Sr.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

JOHANNESBURG. — **De beteekenis der universiteit.** De Universiteit van Witwatersrand te Johannesburg heeft een boekje voor propaganda uitgegeven in het Engelsch en Afrikaansch, dat hier niet om zijn eigenlijk doel behoeft te worden vermeld — want zou men *hier* tot bijdragen voor het goudland aansporen, dan zou dit ons toevoegen: „Why don't you speak for Yourself!” Behalve belangwekkende beschouwingen over het doel en de beteekenis van het hooger onderwijs bevat het een hoofdstuk over de geneeskundige faculteit, waarin wordt betoogd van hoeveel belang het is, dat „die berug konserwatieve bevolking van Suid-Afrika die gedachte laat vaar het dat 'n plaaslik-opgeleide medikus oorsee moet gaan om „afgewerk” te word”. Wie op „die platteland” gaat werken, en vooral als zich daar een groote inboorlingen-bevolking bevindt, vindt aan den Rand een onschatbare gelegenheid om zich met „die naturel”, zijn levenswijze en zijn aanleg in ziektekundig opzicht bekend te maken. Voor sommige ziekten is hij betrekkelijk onvatbaar, „soos bevoorbeeld maagzweer”. Ook de ziekten van het mijnbedrijf leert men daar kennen. Ook de Nederlandsche arts, die daar ginds zijn beroep zal willen uitoefenen, zal goed doen, in het Johannesburgsche Algemeene Hospitaal inzicht in de ziekten van het land te gaan opdoen.

CZECHO-SLOWAKIJE. — **Gedenkplaat voor Lorenz.** Ter eere van den orthopaedischen chirurg prof. ADOLF LORENZ, die als 81-jarige te Weenen zijn otium cum dignitate geniet, is in zijn geboorteplaats Weidenau in de Sudeten een gedenkplaat onthuld (*Deutsche med. Wochenschrift*, 20 September).

MÜNCHEN. — **Taalverkrachting.** De *Münch. med. Wochenschrift* van 20 September deelt mede, een klacht uit Chili te hebben vernomen, dat velen de Duitsche geneeskundige tijdschriften dikwijls niet kunnen lezen door de wijze waarop vele geneeskundigen hun taal meenen te moeten gebruiken. In plaats van eenvoudige en korte zinnen krijgt men „lintwormachtige” zinnen te lezen.

De redactie zal voortaan bij de beoordeeling van bijdragen ook op den stijl letten. Dat zou in menig ander land ook niet overbodig zijn. Velen, niet alleen in ons vak, meenen een beetje duister te moeten zijn als zij wetenschappelijk werk leveren, of hardnekkig te moeten vasthouden aan reeds lang als verkeerd aangewezen uitdrukkingen: „in het raam van”, „een zich bemoeien”, enz. Maar — ook lintwormachtige woorden maken het lezen moeilijk. Zou bijvoorbeeld „das Erbkranken-nachwuchsgesetz” wel deugen, dat men in hetzelfde nummer aantreft?

BREMEN. — **Rookverbod.** De directie der politie te Bremen heeft verboden, dat kinderen beneden de 16 jaren rooken. Overtreding wordt bedreigd met boete tot 150 mark (*Münch. med. Wochenschrift*, 20 Septembèr). Zou men gelooven, dat er ouders zijn, die niet ongaarne zien, dat hun jongetjes rooken, omdat zij dan minder eten? Toch heb ik dit aangetroffen. Een verbod, als men althans erop kan rekenen, dat het wordt gehoorzaamd, is daarom niet overbodig.

LONDEN. — **Het gebruik van chocolade.** Op een tentoonstelling van chocolade-artikelen en suikerbakkerswaren te Londen is medegedeeld, dat de Britsche bevolking elke week ongeveer 1 miljoen P.St. aan chocolade uitgeeft. Van de 10 inwoners gebruiken er 9 chocolade, en van de ongehuwde jonge mannen en vrouwen zijn er 40 pCt., die dit meer dan eens in de week doen, ook al als ge-